
Léto na táboře

Jen Calonita

Bylo 8.45 a já dělala to, co jsem uměla nejlíp – mluvila sama pro sebe.

„Takže teď začnu nahrávat,“ oznámila jsem mámě, když jsme se zařadily na dálnici I-95, po níž jsme se blížily k táboru. Odkáslala jsem si a na nové kameře stiskla tlačítko pro nahrávání. „Ahoj, Mal,“ pozdravila jsem do objektivu svou nejlepší kamarádku. „Já vím, je to teprve hodina...“

„Čtyřicet pět minut,“ opravila mě máma.

„Dobře, je to teprve *čtyřicet pět minut*, co jsme se rozloučily, ale chci ti poslat první vzkaz. Já vím, moc tě nenadchlo, že jedu na tábor, ale budu ti posílat videa tak často, jak to půjde, abych ti dělala společnost. Slibuju. Stejně budeš pořád s Markem, ani si nevšimneš, že jsem pryč.“

„Známý syndrom Malomark,“ ušklíbala se máma.

Zůstala jsem zírat. Právě přerušila mou první nahrávku tím, že *nahlas* vyslovila tajnou přezdívku, kterou jsem Malory s Markem dala. Rychle jsem zmáčkla pauzu. „Mami! Teď budu muset začít znovu.“ Vymazala jsem nahanou část. „Co kdyby to Mal slyšela?“

„Nemohla jsem si pomoci,“ rozesmála se. „Je to legrační, Sam.“

V posledních letech to bylo tak, že jakmile začaly letní prázdniny, už jsme s Mal seděly na vyšisovaných růžových plážových lehátkách u nich na zahradě, namazané opalovacím krémem, a četly si nahlas z *US Weekly* o posledních incidentech Britney Spearsové. Jenže to bylo předtím, než se z Mal a Marka stala nerozlučná dvojice neboli Malomark, jak jsem je překřtila. Inspirovala mě k tomu jejich jména a sušenky Mallomar, byly lepkavě sladké, a když jste jich snědli moc, udělalo se vám zle.

Proto jsem se letošních prázdnin bála. Bylo mi jasné, jak by to dopadlo: Mal by chtěla, abych chodila s nimi, a já bych Malomarku dělala v jednom kuse křena. Představa, že trávím léto s nimi („Jsi báječná, kotě!“ – „Ne, ty jsi báječný, brouku!“ Hnus.), byla horší než si nechat vytrhnout zub

moudrosti. Proto jsem se rozhodla udělat první odvážný krok ve svém životě: zapsala jsem se jako praktikantka na tábor asi dvě hodiny od domova, Malomarku a rozkošných komentářů. Jenže teď, když přišel první den a my už byly jen hodinu od Whispering Pines, byla jsem tak nervózní, že bych nejradši vyskočila za jízdy. Zároveň jsem se nemohla dočkat, až tam budeme. Znovu jsem zkontrolovala, co mám na sobě. Trvalo mi hezkých pár dnů rozhodnout, co si vezmu. Nakonec zvítězil červený (moje oblíbená barva) top s uvazováním za krkem, tenké džínové kraťasy s roztřepenými lemy a černé žabky.

„Doufám, že to jednou zkusíš v reklamě, Sam, protože ‚Malomark‘, to jsi vymyslela skvěle,“ pokračovala máma a přitom si odhrnula vlasy z obličeje. Vždycky jsem jí je záviděla, byly dokonale rovné, zatímco moje začaly kudrnatět pět minut po narovnání žehličkou na vlasy. „Je vidět, že máš nápady. Ty ses pro podnikání narodila, zrovna jako já,“ dodala a ďábelsky se usmála. „Práci seženeš bez problémů, už teď jsi mediálně známá.“

Téměř jsem cítila, jak mi opálení, na kterém jsem pracovala, klouže z obličeje. „Slíbilas, že o tom už nebudeme mluvit,“ protestovala jsem.

„Nebudu, ale neďiv se, že jsem na tebe pyšná,“ namítla. „Ne každý má doma hvězdu...“

„Mami,“ varovala jsem ji.

„No dobře.“ Vzdechla a v autě se konečně rozhostilo ticho. Vadilo mi, když narážela na reklamu firmy Dial and Dash. Hlavně jsem se modlila, aby to nedošlo nikomu na táboře a nezačali z toho šilet jako lidi u nás na škole. Sledovala jsem borovice míhající se za oknem.

„Myslím, že si to letos užiješ,“ řekla po chvíli. „Alan mi o táboře vyprávěl všechno možné a vypadá to jako báječné místo.“

„Jaký Alan?“ nechápala jsem.

Máma trochu zčervenala. „Alan Hitchens, hlavní vedoucí tábora.“

„Aha, já myslela, že se jmenuje Hitch.“ Překvapeně jsem se na ni zadívala, ale ona upírala oči před sebe a pevně svírala volant.

„To ano, tedy tak mu máš říkat. Mně nabídl, abych ho oslovovala křestním jménem, protože jsem rodič.“ Odkáslala si takovým tím zvláštním způsobem jako vždycky, když je nervózní. Naštěstí jsem tenhle zlozvyk nezdědila.

„Každopádně se zdá být moc milý,“ dodala rychle. „Několikrát jsme spolu telefonovali, samozřejmě jen kvůli vyplnění přihlášky a tak, a říkal, že

tenhle tábor vede už od svých třiceti let. Manželka mu pomáhala, ale před několika lety zemřela na rakovinu. Takže teď zůstal sám se dvěma dcerami, Alexis a Ashley. Ashley je stejně stará jako ty.“

„Hm,“ vypravila jsem ze sebe, ale byla jsem tak trochu zaskočená. Mámě se ten vedoucí tábora nejspíš líbí! Škoda že je tak daleko od Long Islandu, kde bydlíme, jinak bych to podporovala. Nechodila s nikým od té doby, co od nás táta před několika lety odešel. Doufala jsem, že jí to s tím vedoucím klapne, ale i kdyby ano, rozhodně jsem neměla v úmyslu stěhovat se do lesů. Od narození bydlím ve státě New York, jsem holka z města a nehodlám na tom nic měnit.

„Takže se ti ten dárek líbí?“ změnila téma. „Al – Hitch – říkal, že nesmíte mít elektroniku, ale určitě tím myslel hlavně mobily.“ Mrkla na mě. „Navíc když si kameru schováš na dno kufru, nikdo se o ní nedozví.“

Já ale kameru nehodlala spustit z očí. Byla mnohem lepší než ten levný krám, na který jsem natáčela svůj video deník předtím (dělám to už od sedmé třídy). Chci, aby jednou moje děti chápaly, jak těžké bylo dospívání na začátku nového tisíciletí. Jasně, máme iPody a další věci, ale taky globální oteplování a smrtonosné hurikány. „Moc,“ usmála jsem se.

„Doufám, že mi pár video pohlednic pošleš – jestli ti vůbec zbude čas kvůli těm všem, které jsi slíbila kamarádům,“ dodala suše.

„Zas tolik jsem jich neslíbila.“

Skepticky se po mně ohlédla. „Vím nejmíň o čtyřech lidech, a to kromě Mal. Jak chceš stíhat takové věci jako spaní nebo sprchování, to vážně nevím.“

„Však budu mít spoustu času,“ nedala jsem se.

„Sam, pořád ti opakuju, že se musíš naučit lidem říkat ne, jinak se v životě nikdy nedostaneš k věcem, které bys sama chtěla dělat, a... ale ne!“

Naštěstí zaskřípěly brzdy a auto zastavilo, čímž jsem byla ušetřena další přednášky. Podívala jsem se před sebe. Na silnici svítila červeně brzdová světla automobilů před námi. Máma se zamračila. „Zřejmě nehoda.“ Zapnula rádio a hledala dopravní zpravodajství.

Nervózně jsem se podívala na hodiny na palubní desce. Bylo 8.58. A já měla v deset nastoupit na instruktážní kurz. Přijet někam jako nová bylo dost zneklidňující samo o sobě, ale přijet jako nová pozdě bylo ještě stokrát horší.

Mámě bylo jasné, na co myslím. „Určitě z té zácpy budeme za pár minut venku.“ Ale nepůsobila kdovíjak sebejistě, zvláště když jsme v dálce zaslechli sanitku.

Stiskla jsem znovu nahrávání, svíral se mi žaludek. „Mal, myslím, že moje první zpráva bude muset počkat.“

O dvě hodiny později jsme s mámou téměř doběhly do jídelny, která se podle mapy nacházela dole pod travnatým zeleným kopcem. Srdce jsem měla až v krku, když jsem se hnala po starých dřevěných schodech k budově. Otevřela jsem dvoukřídlé dveře. Za nimi se nacházela velká otevřená místnost s vysokými stropy a dřevěnými stropními trámy, z nichž visely spousty táborových vlajek. ZELEŇÍ BORCI – VÍTEŽOVÉ BAREVNÉ VÁLKY 2003, stálo na jedné. VÍTEJTE (ZPÁTKY) NA TÁBOŘE, hlásala další. Naproti u stěny stála prosklená skříň plná různých cen. Chyběli tu jen lidé. Přešlapovaly jsme s mámou před řadami prázdných dřevěných stolů pokrytých papíry, deskami a odloženými bundami. „Nejsou tady,“ panikařila jsem. Dokonce jsem křičela. Nenáviděla jsem chodit pozdě.

„Samantha Montgomeryová?“ zavolal někdo. Otočila jsem se.

„Ano?“

Blížil se k nám vysoký muž v maskáčích s megafonem v ruce. Měl bílé vlasy, byl opálený jako na konci srpna a zuby mu zářily jako z reklamy. Vyběhl po schodech a potřásl mi energicky rukou. „Alan Hitchens, ale říkej mi Hitch.“

„Ahoj, Hitchi.“ Nesměle jsem mu stiskla ruku a usmála se. „Moc mě mrzí, že jedeme pozdě, ale na dálnici byla nehoda a...“ Zmlkla jsem.

Hitch pustil mou ruku a teď se díval na mámu. „Pamelo, jsem rád, že se konečně poznáváme,“ usmál se na ni.

Máma si znovu tak podivně odkašlala. „Já taky, Alane,“ vydechla a uhládila si bílou halenku. „Omlouvám se, že jedeme pozdě.“ Když jsem si ji teď konečně mohla pořádně prohlédnout, došlo mi, že se na tohle setkání oblékla hodně pečlivě. Obvykle nosila do práce kostýmky a o víkendech tepláky a volná trička, zato dnes si vzala elegantní khaki legíny, balerínky, které jí sice nijak neubraly na výšce (sto sedmdesát čtyři centimetry), ale slušely jí. Byla nalíčená a hnědé vlasy, tolik podobné mým, tedy kromě toho, že byly docela rovné, měla krásně upravené.

„To nejste samy, čekám ještě několik táborníků a myslím, že budou mít stejný problém.“ Otočil se na mě. „Sam, tak se s maminkou rozluč a já ti pomůžu vyložit zavazadla, abys mohla vyrazit za ostatními a zapojit se do hry. Ptej se po Alexis, to je má starší dcera.“

„Do hry?“ Přijela jsem teprve před pěti minutami a už toho na mě začínalo být moc.

Hitch se podíval na mámu. „Nejlepší způsob, jak zjistit, který praktikant se bude hodit ke kterému oddílu, je zadat všem skupinovou práci. Na seznámení s táborovým řádem a papírování bude času dost. Dnes hrajeme vybíjenou.“

„Vybíjenou?“ Nehrála jsem ji tak od šesté třídy a ani tenkrát mi moc nešla. Vlastně jsem byla nešikovná na všechno, kde lítá míč, což značně omezovalo mou sportovní aktivitu a rozčilovalo učitelku tělocviku.

„Výborný nápad,“ rozplývala se máma. Když jsem teď Hitchce měla před sebou, už jsem si nebyla moc jistá, jestli je to její typ. Byl to přírodní sportovec, opálený jako... jako vedoucí tábora, zatímco máma měla pleť mléčně bílou, protože většinu času trávila v kanceláři. Naposledy dělala něco venku, když instruovala chlapíky ze stěhovací služby, jak mají vyložit její novou šatnu. Objala mě. „Tak fajn, užij si to tady, zavolám ti, než pojedu na služební cestu.“

„Dík, mami,“ řekla jsem jen, protože mi to před Hitchem bylo nepříjemné. Když jsem odcházela, slyšela jsem za sebou, jak se rozesmála něčemu, co jí řekl, a najednou jsem se cítila opuštěná.

Co mě to vůbec napadlo, jet na tábor? Neměla jsem ponětí, jak to na takovém místě chodí, ještě jsem nikdy nikam nevyrazila sama. Neznám na tom hřišti vůbec nikoho. Nemám tam nejlepší kamarádku, vedle které bych si mohla stoupnout, ani dobrou kamarádku, se kterou bych se aspoň mohla bavit. Být nováček je hodně nepříjemné.

Jeden krok za druhým, pomyslela jsem si. Pomalu, ale jistě. Pokračovala jsem po prašné cestě a vzduch voněl jehličím. Jeden krok, druhý...

Dokážu to.

Když jsem sešla z kopce dolů, zjistila jsem, že hra na lehce rozbláceném hřišti s bílými lajnami už je v plném proudu. O kus dál ležel tenisový kurt a další hřiště, na kterém čekaly vaky s vybavením. Ucítila jsem pach mrvy a zjistila, že po levé straně stojí koňské stáje. Zůstala jsem chvíli stát, rozhlížela se kolem a snažila se neodmlít nervozitou.

A pak jsem *ho* uviděla.

Přeběhl hřiště – podotýkám, že bez trička – vyskočil a zachytil míč skoro jako ve zpomaleném filmu. Vypadal jako z reklamy na Abercrombie. Byl vysoký, ale ne tak, abych musela na špičky, kdybych mu chtěla dát pusu. Měl delší špinavě blond vlasy, že by i Zac Efron vedle něj vypadal trapně, dokonalé opálené svalnaté tělo a oči zelené jako můj přehoz přes postel.

„Huntere!“ zaječela hezká dívka, když hodil míč a ten jí prolétl kousek od obličeje. „Málem jsi mě trefil,“ stěžovala si.

Takže se jmenuje Hunter. Hunter a Sam. Znělo to dobře.

„Promiň, Ash,“ omlouval se, „ale je to hra. Prostě uхни, jinak jsi vybitá.“

V tu chvíli pan dokonalý alias Hunter vzhlédl a všiml si mě. „Přestávka na pití!“ zavolal, aniž ze mě spustil oči. „Ahoj,“ řekl a věnoval mi naprosto dokonalý úsměv.

Rozhlédla jsem se. Vážně to bylo na mě, nikdo jiný kolem nestál. Můj budoucí manžel se mnou mluví. SE MNOU! Jestli jsem předtím byla nervózní, teď už jsem byla docela bez sebe. Moc velké zkušenosti s kluky jsem neměla, ale když vypadali tak jako on, v podstatě jsem nedokázala ani přemýšlet.

„Jsi ta nová praktikantka, co?“ zeptal se.

„Nová,“ odpověděla jsem tupě. „Teda chci říct, copak tu nikdo jiný nový není?“ To pomyšlení mě vyděsilo. Znamenalo to, že se tu všichni znají. Jenom já jsem nováček. Ale jak to? Takhle nedostatek zkušeností těžko zamaskuju.

Zasmál se. Ne ve zlém, jen nahlas. „Myslím, že ne. Jak se jmenuješ?“ zeptal se a já se pokoušela necivět na jeho zpocené tělo. „Připadáš mi povědomá.“

No nazdar. Tenhle pohled už jsem znala. Doufala jsem, že se tomu vyhnu, ale očividně marně. Reklama na Dial and Dash byla tak populární, že ji během Super Bowlu vysílali dvakrát a objevila se všude od CNN po stránky *US Weekly*. Takže se dalo čekat, že ji viděli i tady.

„Jmenuju se Sam.“ Nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. Zblízka jsem si všimla, že ty jeho jsou zelené, se zlatými tečkami.

„Já Hunter,“ představil se a předvedl dokonalý chrup. Zdálo se, že na to, kde mě viděl, už zapomněl. „Pojď si zahrát s námi,“ navrhl. „V našem družstvu je nás míň, takže pojď k nám. Můžeš se postavit sem.“ Ukázal k řadě děvčat, která mě zvědavě sledovala.

Jako v mráкотách jsem se odebrala na přidělené místo a snažila jsem se přitom neuklouznout v blátě, které se na hřišti udělalo po týdnu dešťů. Nervózně jsem se usmála na dívku vedle sebe. Měla zrzavé vlasy, brýle a tričko *Hello Kitty*. Podívala jsem se jí na nohy. Vzala si tenisky.

„Je úžasnej, že jo?“ pošeptala mi a odfoukla, jako by bylo moc horko.

Bylo celkem jasné, o kom mluví. „Je.“ Vzdychnla jsem. „Já jsem Sam,“ představila jsem se.

Usmála se a já viděla, že nosí rovnátka. „Emily Kate, ale říkej mi Em. Jsi nová praktikantka, vid’?“

Takže je to jasné. Jsem tu jediná nová. „Jo, to jsem,“ odpověděla jsem s předstíranou lehkostí.

Přikývla. „Ráno u snídaně říkali, že přijede nová, všichni ostatní praktikanti sem dřív jezdili na tábor jako děti. Já jsem taky praktikantka.“ Em zmlkla a zvědavě si mě prohlédla. „Promiň, ale... neviděly jsme se už někdy?“

Pitomá televizní reklama. Neuteču tomu! „Bydlíš na Long Islandu?“ zeptala jsem se. Položila jsem si ruku na čelo a předstírala, že si cloním oči před sluncem, přitom jsem se ale chtěla spíš schovat.

V tu chvíli se za námi ozval hlasitý smích. Otočila jsem se a zjistila, že ta hezká ukňouraná holka teď flirtuje s *mým* Hunterem. No dobrá, zatím možná můj není, ale naděje umírá poslední. Viděla jsem, jak mu položila ruku na prsa a dělala, že ho chce odstrčit. „To je Ashley, taky praktikantka,“ oznámila mi Emily.

„Chodí spolu?“ musela jsem se zeptat.

„Ne. Hunter je vedoucí. Praktikanti nesmějí chodit s vedoucími, řád to zakazuje. I když ne že by ho Ashley občas neporušovala.“ Ušklíbla se. „Vždycky dostane to, co chce. Všichni jsou z ní hotoví.“

Bylo celkem zřejmé proč. Vypadala jako top modelka, měla dokonale rovné hladké blond vlasy, opálenou pleť a modrošedé oči. Navíc byla vychrtlá. Jinak by se ani do toho úzkého, světle modrého topu nedostala. Potlačila jsem nutkání začít ji okamžitě nenávidět. Byla mi nějak povědomá, jako bych ji už někdy viděla. Ale jak by to bylo možné? „Mám pocit, jako bych ji znala,“ řekla jsem, zatímco ostatní hráči se vraceli na hřiště. Přestávka končila.

„Možná jsi ji viděla v propagačním filmu o táboře,“ napadlo Em. „Nebo na titulní straně táborové brožury, v reklamách a katalogu zboží. Je něco jako táborová mluvčí a modelka v jedné osobě.“ Šla jsem za Em na hřiště a nervózně čekala na pokračování hry. Doufala jsem, že se neztrapním.

Takže se to vysvětluje. To ona nám z videa popisovala prvotřídní zařízení v táboře a všechny možné aktivity, o jakých by se táborníkům mohlo zdát. Ale než jsem se stihla Em zeptat na cokoli dalšího, Ashley a její kamarádky se postavily kousek od nás a začaly se bavit.

„Jak ses celou tu dobu měla, Ash?“ zeptala se jedna.

„Bylo to náročné,“ pohodila Ashley vlasy. „Musela jsem natáčet nové reklamy pro tábor a k tomu jsem fotila na kalendář roztleskávaček pro školu, naše trenérka totiž viděla táborovou reklamu a rozhodla se, že moje tvář by mohla prodej kalendáře hodně zvednout.“

„Páni,“ vydechly dívky obdivně.

„Taky jsem byla v New Yorku v několika modelingových agenturách,“ dodala Ashley a zkoumala přitom své růžově nalakované nehty.

„A zapsala ses k některé?“

„Zatím ne, pořád se rozhoduju, která je nejlepší. Ale chtějí mě všechny.“ Ashley se dotkla dívky v modrém tričku. „Pěkný tričko, Candace.“

„Díky, fakt se ti líbí?“ zeptala se dívka nesměle.

„To si piš. *Old Navy*, že jo? Mám přesně takové, i když samozřejmě značkové. *Juicy*.“

„Ahoj,“ oslovila mě najednou dívka, která přiběhla k nám a postavila se vedle Em. I ona byla nádherně opálená, ale měla jsem dojem, že tahle prostě tráví hodně času venku a to opálení je přirozené. Působila sportovně. „Já jsem Grace, ty jsi ta nová praktikantka?“

„Ano, Sam,“ představila jsem se.

Grace si mě pozorně prohlédla. „Neznáme se odněkud? Nehraješ třeba pozemní hokej?“

„Přesně to jsem jí říkala i já!“ Em do ní žertem strčila. „Mám pocit, že už jsem ji někde viděla.“

No nazdar. Každou chvíli jim to dojde. Rozhlédla jsem se po Hunterovi. Stál o kus dál, vyhazoval a chytal míč a přitom se bavil s několika kluky. Začněte už hrát, prosila jsem v duchu. Než jim dojde, že...

„Počkej, tys hrála v té reklamě na Dial and Dash, že jo?“ zvolala Grace.

Mazec. Rozhlédla jsem se. Grace to řekla tak nahlas, že se ostatní otočili. Včetně Huntera, Ashley a jejích obdivovatelů.

„No jasně,“ přitakávala Em. „To byla skvělá reklama.“

„Přesně tak,“ rozplývala se Grace. „Jak se ti vybije telefon, takže se nemůžeš rozloučit se svým klukem, který odjíždí,“ vykládala a ostatní pozorně naslouchali.

„Takže přeplaveš řeku, přeskočíš dům a ukradneš motorku, aby ses dostala do prodejny, kde prodávají telefony Dial and Dash a mohla mu zavolat,“ navázala Em. Tázavě se na mě zadívaly. „Bylas to ty, vid’?“

Už nemělo smysl zapírat. „Byla, ale dům jsem doopravdy nepřeskočila ani nejela na motorce.“

Ta pitomá reklama. V televizi jich každý den vysílají stovky, ale zrovna ta, ve které jsem se objevila já, musela tak zabodovat. Baví mě natáčet video deníky jen pro sebe nebo jako vzkazy pro přátele, nechci být žádná další Jessica Alba.

„Byla fakt výborná,“ jásala Grace. „Takže jsi modelka?“

„Ne,“ odmítla jsem rychle. „Je to na delší vyprávění, ale ve zkratce jsem to udělala pro máminu reklamní agenturu. Herečka, kterou na tu reklamu najali, na poslední chvíli zrušila smlouvu, tak jsem ji zastoupila. Měla to být jen ukázka pro firmu Dial and Dash, verze nanečisto, jenže když to viděli, tak se jim to líbilo, že to chtěli natočit doopravdy. A to i se mnou. A já mám normálně trému, i když mám jenom něco říct před celou třídou, jenže oni mě tam chtěli, tak jsem to nakonec kvůli mámě udělala.“

„Tak to máš kliku,“ ozvala se Ashley se založenýma rukama. Prohlédla si mě od hlavy k patě. „Já jsem Ashley,“ usmála se zářivě. „A *jsem* modelka a herečka, už jsem taky natáčela reklamu.“

„Sam,“ řekla jsem snad podesáté ten den. Probodávala mě pohledem, což mi vůbec nebylo příjemné.

„Ash, řekni, ta reklama byla skvělá, vid’?“ ozvala se jedna z jejích obdivovatelek a otočila se ke mně. „Hrozně se mi líbilo, jak jsi přeskočila ten dům.“

„To ve skutečnosti nebyla ona,“ prohlásila Ashley. „Copak jsi to neslyšela?“

„Dělala to dublerka,“ vysvětlila jsem.

„A natočila jsi někdy něco jiného, než tuhle *jednu* reklamu?“ zeptala se Ashley. „Protože v téhle branži je velká konkurence. Já se tam pohybuju už několik let a...“

„Natočilas někdy reklamu, Ash?“ chtěla vědět její kamarádka.

„Ano, na tábor,“ odsekla.

„Myslím nějakou, co by běžela všude v televizi,“ nedala se dívka.

„Tak můžeme hrát?“ vyrušil je z čím dál nepříjemnější konverzace Hunter. Málem jsem zapomněla, že tam celou dobu stojí. Takže už moje malé tajemství zná. V podpaží držel míč a usmíval se na mě.

„Jasně!“ řekla jsem až moc nahlas.

„Fajn. Mám rád nováčky, co jsou připravení do akce.“ Snažila jsem se nečervenat.

Ashley a její kamarádky se rozešly, já se postavila na hřiště a dál civěla na Huntera a jeho pěkný pevný zadek v šortkách. „Huntere, počkej!“ zavolala na něj jedna dívka z druhého družstva a mávla na něj, že si s ním chce promluvit. Běžel k ní a já přitom sledovala jeho zpcená záda. Vedle mě se ozvalo zaúpění.

„Ale ne, zase tenhle výraz,“ řekl ten kluk.

Podívala jsem se na něj, pak jsem se rozhlédla. Mluvil na mě. „Jaký výraz?“ zeptala jsem se dřív, než jsem si ho pořádně prohlédla, což bylo dobře, protože byl k nakousnutí. Lehce vlnité hnědé vlasy mu padaly do modrých očí, byl hubený a vysoký. Na sobě měl červené šortky a bílé tričko, které už neslo stopy od bláta. Bylo vidět, jak je svalnatý. Radši jsem se rychle odvrátila, ale ne na dlouho.

Samolibě se usmál. „Ten výraz, co maj všechny holky, když se zamilujou do Huntera Thomase.“

„Já se do něj nezamilovala,“ ohradila jsem se. „Prohlížela jsem si soupeře, abych je trochu odhadla.“

Zasmál se. „No jasně. Mimochodem, já jsem Cole, i když je ti to asi jedno, když tu omdlíváš nad Hunterem.“

„Já neomdlívám,“ namítla jsem rozčileně. Vůbec mě nenapadlo, že je to na mě tak vidět. Co kdyby to Hunter slyšel? To bych asi přece jenom omdlela. „Nelíbí se mi, jasný?“

Cole si mě zvědavě prohlížel. „To je dobře.“

Tak moment. Cože? „Proč? Proč se o to zajímáš?“

Pokrčil rameny. „Holka jako ty má na lepšího.“

„Proč tohle říkáš?“ Potřebovala jsem to vědět.

„Možná se pletu, ale připadáš mi normální. A fajn,“ dodal s arogantním úsměvem, který bych mu nejradši setřela z tváře. „A fajnový holky a potenciální herečky se určitě zmůžou na víc, než je omdlívání kvůli Hunterovi.“

„Nejsem žádná herečka,“ zdůraznila jsem. Zřejmě to předtím taky slyšel. „Ani náhodou.“

„Ale mohla bys být. Lidi z té reklamy šileli. Vsadil bych se, že za tebou přišel někdo z Hollywoodu.“

„Přišel,“ přiznala jsem bez přemýšlení, i když jsem to skoro nikomu neřekla. „Ale já neměla zájem. A nemám ani teď.“ Jak to mám vysvětlit? „Nechci být středem pozornosti. Ráda lidem pomůžu a ráda se bavím s ostatními,

ale za hvězdu být nechci.“ Páni, tak tohle jsem ještě nikdy nikomu cizímu neřekla.

Zavrtěl hlavou. „Chápu, ale mám dojem, že tady stejně budeš. Hunter se o to postará.“

Oba jsme se po něm ohlédli, právě domluvil s tou dívkou a teď se něčemu smál se dvěma praktikantkami. Proč už nezačali hrát? Chtěla jsem mít tyhle divné rozhovory za sebou. „Nechápej mě špatně, já ho mám rád,“ vysvětloval Cole. „Většinou je to dobřej kámoš, zato když jde o holky...“

Pocítila jsem nutkání se svého vyvoleného zastat. „Ke mně se taky choval přátelsky.“

Cole vzdychl. „Jo, to on se k holkám chová taky, jenže až moc. Chtěl jsem tě varovat, střídá je jak ponožky.“

Znovu jsem se na Huntera podívala. Nezdál se jako sukničkář, i když se zrovna bavil s praktikantkami. Cole přistoupil blíž a já ucouvla. Oči měl vážně neuvěřitelné, to se musí nechat. Modré jako nebe, s dlouhými řasami, za jaké bych zabíjela.

„Nezamiluj se do něj,“ řekl mi a tentokrát to znělo vážně.

Em už mi stihla říct, že nesmíme chodit s vedoucími, navíc jsem na tábor rozhodně nepřijela hledat kluka. „Nemusíš se bát.“

„To jsem rád.“ Zatvářil se spokojeně. Ale proč?

„Hra!“ křikl Hunter a vytrhl mě ze zamyšlení.

Udělal jsem sotva dva kroky, když se to stalo.

PRÁSK!

Míč mě zasáhl do obličeje. Žabky mi uklouzly v blátě a já se jako ve zpomaleném filmu zřítila pozpátku na zem. Ucítila jsem ránu, vzápětí mi do hlavy vystřelila oslepující bolest. Zavřela jsem oči, všechno se se mnou roztočilo.

Tomu říkám udělat první dojem.

Přeložila Lenka Faltejsková